

til disse specifikke Spørgsmaal af politisk Natur hurtigt blive klar over, at naar de Forenede Stater ønsker at købe Øerne og er villige til at betale en betydelig Sum for at erhverve dem, maa det i første Linie være politiske og strategiske Grunde, som foranlediger det. Det kan ikke være økonomiske, og det kan det navnlig ikke, naar det drejer sig om Øernes Landbrug.

Ydermere taler for Salget den store Betaling, som bydes. Derimod vil man ikke — forekommer det mig — med meget stor Vægt fra deres Side, som er stemte for dette, kunne fremhæve den Fordel, som bydes i Henseende til Grønland. Det beror dog paa en Misforstaaelse, at de Forenede Stater skulde have lovet at tilsikre os vor Suverænitet over de grønlandske Kolonier. Det vilde da i ethvert Tilfælde være et Tilbud, det ikke var behageligt at modtage. Thi om vor Højhedsret over Kolonierne i Grønland har der aldrig været rejst nogen Tvivl, og hvis vi begynder at tvivle derom og i den Anledning udbeder os Forsikringer, vilde der ikke ligge nogen politisk Gevinst deri. Jeg forstaaer det saaledes, at det drejer sig ikke om det Grønland, vi kender og paa en Maade er saa at sige opdragne med, men om det nye Grønland, som er opdaget og kortlagt langt Nord for Upernivik: Melville Bugten, Cap York, Peary Land, Strækninger, hvor der kun bor faa Mennesker, hvor der er Missionsstation og Handelsstation, og som ligger utilgængelige oppe i Nordpolens Is. For saa vidt der er Tale om Mennesker, er det et Omraade, hvor Danmark har Fortjeneste af at have oprettet en Missionsstation og en Kulturstation, og Ulejligheden og Omkostningerne derved har været danske, og jeg kan ikke se, at der vilde være nogen Gave til Landet i Anerkendelsen af vor Højhedsret her, ligesom man naturligvis under ingen Omstændigheder deri vil kunne se den fjerneste økonomiske Fordel. Jeg gaar ud fra, at ingen tror, at der i Tilsagnet fra Amerika er noget for Danmark at opnaa, der vilde efter den Maade, hvorpaa Danmark behandler Grønland, højst være Tale om Udstrækning af den Forpligtelse, vi har paataget os med Hensyn til Befolkningen i dette Land. Altsaa der er store økonomiske Vanskeligheder for os i Vestindien, der er Tilbagegang, og der er en betydelig Gevinst ved Salget. Saa meget taler altsaa for denne Foranstaltning. Paa den anden Side, hvad siger de i alle Partier, som ikke sætter Pris paa dette Salg? De siger nærmest: Lad det være en god Forretning, endog maaske en særdeles god Forretning, saa kan

man overhovedet ikke tage Forretnings-hensynet som Udgangspunkt. Det ligger ikke deri, at Øerne er i strengeste Forstand danske, det er med Rette fremhævet, at det kun i ringe Grad er Danske, der bor derovre. Det ligger end ikke deri, at Øerne i 250 Aar eller noget lignende har været i dansk Besiddelse, men det ligger nærmere deri, at de gennem 100 Aar eller mere har været en Rigdomskilde, som vi udnyttede paa bedst mulig Maade. Vi udnyttede denne Kilde, og man var fra dansk Side stærkt interesseret for Øerne og deres Fremgang. De humane Ideer, som brød igennem i Slutningen af det attende Aarhundrede, førte til, at Danmark i 1803 hævede Slavehandelen og i 1848 frigav Slaverne. Men de økonomiske Forhold paa Øerne har forandret sig, Sukkeravlen gaar gradvis tilbage. St. Thomas' Betydning som Transithandelsby tabte sig, og under den Tilbagegang, som udviklede sig, gjorde den danske Regering, Rigsdag og Administration saare lidt for at imødegaa Vanskelighederne. Man haabede og ventede, at Tilstandene skulde rette sig af sig selv, og overlod til det bureaukratiske Hjemmestyre og den bureaukratiske Administration paa Øerne at foretage det lidet, som man kunde se, der var Anledning til at gøre.

Siden Salget i 1902 blev forkastet, er der gaaet 14 Aar, i hvilke en forholdsvis lille Kreds af Mænd har søgt at bøde paa, hvad der manglede. Jeg behøver kun at nævne Navne som Hagemann, Holger Petersen, Lachmann og H. N. Andersen, saa har vi nogle af dem, der har baaret den store Byrde. Men tænker vi her — det er i denne Sammenhæng nødvendigt — i første Linie paa det vestindiske Landbrug, maa det fastslaas, at Sukkerkonjunkturerne er ugunstige. Der er daarlig Høst og voksende Arbejdersmangel, til sidst Negeruro, og Øerne har været nær ved saadanne Uroligheder, som nærmeste sig til Oprør. Det Billede, der tegner sig, er altsaa i denne Periode paa ny Tilbagegang, Forfald og Ligegyldighed i det danske Folk, i Regering og Rigsdag. Salgsmodstanderne har maaske paa et tidligere Standpunkt talt om de store Fremtidsmuligheder, der laa i Øerne. Denne Tale har maattet træde i Baggrunden, man har ikke kunnet fastholde Forestillingen om, at der umiddelbart vilde være store Fordele at opnaa. Der er for Salgsmodstanderne blevet tilbage et helt andet Billede, nemlig det Forpligtelsesforhold, der har udviklet sig mellem det danske Folk og den danske Stat paa den ene Side og Øerne og deres Befolkning paa